

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság
í t é l e t e

Az ügy száma: Mfv.II.10.107/2024/7.

A tanács tagjai: Dr. Hajdu Edit a tanács elnöke
Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna előadó bíró
Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia bíró
Dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna bíró
Dr. Osztovits András bíró

A felperes: felperes
cím1

A felperes képviselője:
Dr. Gyulay Dániel ügyvéd /Gyulay Ügyvédi Iroda/
cím2

Az alperes: alperes
cím3

Az alperes képviselője:
Dr. Mágori Zsolt Tibor ügyvéd
cím4

A per tárgya: írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:
Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.128/2024/5.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Balassagyarmati Törvényszék 3.M.70.037/2023/36.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítélető Tábla 1.Mf.31.128/2024/5. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek – 15 napon belül – 300.000 (háromszázezer) forint és 81.000 (nyolcvanegyezer) forint áfa felülvizsgálati eljárási költséget.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illeték az államot terheli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2020. december 1-től állt határozatlan idejű munkaviszonyban az alperessel ápoló munkakörben, 2021. március 1-től részlegvezetői feladatokkal bízták meg a demens részlegen. Munkavégzésének helye a alperes intézmény volt.

[2] A munkáltató 2023. február 20-án kelt és február 22-én közölt írásbeli figyelmeztetésben részesítette a felperest. Az intézkedés indokolása szerint a munkáltatónak számos olyan írásba foglalt munkavállalói jelzés jutott tudomására, amely szerint a felperes az irányítása alatt álló kollégáival megengedhetetlen, megalázó és a alperes missziójával és értékrendjével össze nem férő magatartást tanúsított, illetve hangnemet használt, amely az egyesület Munkaügyi Szabályzatának a munkavállaló együttműködési kötelezettségére vonatkozó előírásait is sértette. Az írásbeli figyelmeztetés négy, meg nem nevezett munkavállaló írásba foglalt feljegyzéséből is tartalmazott panaszokat. Több munkavállaló egybehangzó tájékoztatása alapján a munkáltató megállapította, hogy a felperes a munkaviszonyából származó lényeges kötelezettségét szándékosan, súlyosan megszegte, amely miatt akár a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (továbbiakban: Mt.) 78. § (1) bekezdés a) pontja alapján azonnali hatályú felmondásnak is helye lenne. A munkáltató felhívta a felperest, hogy a jövőben tartózkodjon az írásbeli figyelmeztetés alapjául szolgáló magatartástól, és a munkáját a munkajogi szabályoknak, a munkáltató belső

szabályzatainak, a munkaszerződésének és a munkaköri leírásában foglaltaknak megfelelően, a személy és vagyonbiztonsági szabályokat betartva, továbbá a munkáltató megítélését nem veszélyeztetve végezze. Kilátásba helyezte, hogy amennyiben a felperes hasonló kötelezettségszegést követ el, úgy munkaviszonyának azonnali hatállyal történő megszüntetésének lesz helye.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[3] A felperes keresetében az írásbeli figyelmeztetés jogellenességének megállapítását és annak hatályon kívül helyezését kérte utalva az Mt. 6. § (1) bekezdésére, 8. § (1) bekezdésére és 52. § (1) bekezdés c) és d) pontjára, továbbá a 78. § (2) bekezdésére és 287. § (1) bekezdés c) pontjára. Másodlagosan kérte figyelembe venni az Mt. 56. § (1), (3) és (5) bekezdésében foglaltakat.

[4] A felperes érvelése szerint a munkáltató intézkedését nem az Mt. 56. § (3) bekezdése által felhívott 78. § (2) bekezdésben meghatározott, a tudomásszerzéstől számított 15 napos szubjektív és egy éves objektív határidőn belül gyakorolta.

[5] Emellett kifejtette, hogy az alperesnél nincs hatályban kollektív szerződés, a munkaszerződés pedig nem rendelkezik arról, hogy az alperes hátrányos jogkövetkezményként írásbeli figyelmeztetést adhat ki. Ez utóbbinak a valóságát, világosságát és okszerűségét is vitatta.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Hivatkozása szerint az írásbeli figyelmeztetés mindenben megfelel a jogszabályi előírásoknak.

Az első- és a másodfokú bíróság döntése

[7] A Balassagyarmati Törvényszék 3.M.70.037/2023/36. számú ítéletével a keresetet elutasította, és a felperest perköltség viselésére kötelezte kimondva, hogy a kereseti illetéket, valamint a tanúdíjat az állam viseli.

[8] Az elsőfokú bíróság ítéletében felhívta az Mt. 6. § (1) bekezdését, 8. § (1) bekezdését, 11/A. § (1) bekezdését, 52. § (1) bekezdés c)-e) pontját, 56. § (1) bekezdését, 78. § (2) bekezdését, 287. § (1) bekezdés c) pontját, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (továbbiakban: Pp.) 279. §-ban foglaltakat.

[9] Az elsőfokú bíróság az írásbeli figyelmeztetés formai követelményeit vizsgálva kifejtette, hogy az a munkáltató ellenőrzési és utasítási jogából eredő olyan munkafegyelmet biztosító eszköz, amellyel felhívja munkavállalója figyelmét az általa helytelenített magatartástól való tartózkodásra, illetve a szabályszegést a rosszallása kifejezésével szankcionálja, de nem minősül az Mt. 56. § (1) bekezdés szerinti hátrányos jogkövetkezménynek.

[10] Az írásbeli figyelmeztetés szubjektív és objektív határidejét vizsgálva rögzítette, hogy az intézkedés során az Mt. 78. § (2) bekezdésében meghatározott 15 napos szubjektív és egy éves objektív határidő nem kötötte a munkáltatót. Ugyanakkor az intézkedést a

kötelezettségzegésre okot adó körülményekről a személyl munkáltatói jogkörgyakorló tudomásszerzésétől számított 15 napon belül hozta meg, így e körben is alaptalan a felperes érvelése.

[11] Az írásbeli figyelmeztetés tartalmával kapcsolatosan az elsőfokú bíróság kifejtette, hogy az megfelel a világosság követelményének, mivel az indokolásból egyértelműen megállapítható, hogy az alperes pontosan milyen okból kifolyólag tette meg intézkedését.

[12] A valóság követelményével kapcsolatban megállapította, hogy az írásbeli figyelmeztetésben megjelölt indokok nem feleltek meg ezen kritériumnak, és nem voltak okszerűek. A bíróság a tanúk nyilatkozatai és az írásbeli figyelmeztetés alapjául szolgáló panaszok alapján nem találta bizonyítottnak, hogy a felperes a munkatársakat megillető tiszteletet nem tanúsította volna, és az előírt szabályokat megsértette. Kifejtette, hogy az írásbeli figyelmeztetés alapjául szolgáló okok nem valósak, az erre alapozott intézkedés nem jogszerű, így jogellenes. A felperes a munkaviszonyból származó kötelezettségét nem szegte meg, és nem állapítható meg az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontjának a sérelme sem.

[13] Az elsőfokú bíróság ezt követően vizsgálta a Pp. 172. §-ban meghatározott megállapítási kereset feltételeinek fennállát. Rögzítette, hogy a megállapítási kereset két előfeltételének együttesen kell fennállnia, így: a jogvédelem alperessel szembeni szükségessége és a marasztalás követelésének kizártsága. Álláspontja szerint jelen ügyben marasztalási kereset előterjesztése nem történt, azt lehetett megállapítani, hogy a felperes nem állította a jogviszony megszüntetését, nem vitatta a jogviszony fennállása érvényességét, az írásbeli figyelmeztetés nem érintette a felek közötti jogviszonyt, így a megállapítási kereset Pp. 172. § (3) bekezdése szerinti feltétele – valamely jog vagy jogviszony fennállásának vagy fenn nem állásának megállapítása – hiányzik. A felperes sem tette vitássá, hogy az alperest megilleti az írásbeli figyelmeztetés kiadásának joga.

[14] Az elsőfokú bíróság az írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezése körében kiemelte, hogy létező bírói gyakorlat a jogellenesnek talált munkáltatói intézkedés hatályon kívül helyezése. A polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (rPp.) 357. §-a tette lehetővé a munkaügyi bíróság számára a hatályon kívül helyezést, azonban a rendelkezés 1992. július 1-től, az Mt. hatályba lépésének napjától már nincs hatályban. Ebből következően a bíróságnak már nincs jogszabályi lehetősége arra, hogy a sérelmes munkáltatói intézkedéseket hatályon kívül helyezze. A bíróság e körben kiemelte a Fővárosi Ítéltábla Mf.31.346/2020/8. számú döntését, mely szerint a Pp. nem tartalmaz rendelkezéseket arra vonatkozóan, hogy az írásbeli figyelmeztetés jogellenessége kapcsán a bíróságnak milyen ítéleti rendelkezést kell hoznia. Az elsőfokú bíróság ezért a keresetet elutasította.

[15] A felperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 1.Mf.31.128/2024/5. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és az alperes által kibocsátott írásbeli figyelmeztetést hatályon kívül helyezte. Kötelezte az alperest első- és másodfokú perköltség viselésére azzal, hogy a tanúdíj megfizetése is őt terheli. Kimondta, hogy a perben felmerült elsőfokú és fellebbezési illeték az állam terhén marad.

[16] A másodfokú bíróság a fellebbezés elbírálása során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság helyesen tárta fel a tényállást, a bizonyítási eljárást lefolytatta, érdemi döntésével azonban nem értett egyet.

[17] A Pp. 370. § (1) bekezdése szerint a másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a (2)-(4) bekezdésben foglalt eltéréssel, az erre irányuló fellebbezési kérelemre, ellenkérelemre, csatlakozó fellebbezésre, fellebbezési ellenkérelemre tekintettel gyakorolja. Ilyen korlátnak minősülnek a 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak.

[18] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy jogellenes az írásbeli figyelmeztetés, azonban a megállapítási kereset feltételeinek fennállta hiányában elutasította a keresetet.

[19] A Pp. 172. § (3) bekezdése szerint valamely jog vagy jogintézmény fennállásának vagy fenn nem állásának megállapítása iránt akkor terjeszthető elő kereseti kérelem, ha a kért megállapítás a felperes jogainak az alperessel szemben való megóvása érdekében szükséges, és a jogviszony természeténél fogva, vagy a kötelezettségszegés lejárta hiányában, vagy valamely más okból marasztalás nem kérhető. Jelen esetben azonban a felperes az írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezését kérte.

[20] Az elsőfokú bíróság tévedett, amikor a felperes kereseti kérelmét megállapítási keresetként értelmezte. A kereseti kérelem valóban tartalmaz a jogellenesség megállapítására vonatkozó igényt, de az tartalmának értelmezése szerint az írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezésére irányult.

[21] A hivatkozott, a Fővárosi Ítéletábrla Mf.31.346/2020/8. számú ítéletében a felperes kifejezetten semmisségi kereseti kérelmet terjesztett elő, azaz más volt a kereseti kérelem mint jelen ügyben. Az elsőfokú bíróság továbbá kiragadott az ítéletből egy mondatrészt, nem a teljes indokolást idézte. A hivatkozott ítélet indokolásában valóban rögzítette, hogy a Pp. nem tartalmaz rendelkezéseket arra nézve, hogy az írásbeli figyelmeztetés jogellenessége kapcsán a bíróságnak milyen ítéleti rendelkezést kell hoznia, ebben a körben azonban téves az alperesnek a munka törvénykönyvéhez fűzött kommentárra vonatkozó hivatkozása figyelemmel arra, hogy az az anyagi jogszabályok értelmezéséről szól.

[22] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes jogalakítási, azaz konstitutív kereseti kérelmet terjesztett elő, amely az írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezésére irányult, ez a kereseti kérelem pedig megengedett, és az nem megállapítási kereset. Erre tekintettel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az írásbeli figyelmeztetést hatályon kívül helyezte.

Az alperes felülvizsgálati kérelme és a felperes felülvizsgálati ellenkérelme

[23] Az alperes elsődlegesen felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelmet terjesztett elő a joggyakorlat egységének és továbbfejlesztésének biztosítása érdekében.

[24] Felülvizsgálati kérelmében érdemben a jogerős ítélet „felülvizsgálatát” és a kereset elutasítását kérte a felperes perköltésben való marasztalásával.

[25] Az alperes az alaki jogszabálysértés körében a Pp. 369. § (3) bekezdésére utalt. Érvelése szerint a másodfokú bíróság annak ellenére, hogy a Pp. ezen rendelkezése alapján erre lehetősége lett volna – és fellebbezési ellenkérelmében az alperes minderre maga is kitért – mégsem minősítette a bizonyítás eredményét okszerűtlennek, és nem vonta le a megállapított tényekből a megfelelő következtetéseket.

[26] Az alperes felülvizsgálati kérelmében utalt a Pp. 370. §-ra és arra, hogy fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályában történő fenntartását kérte. Az alperes az ellenkérelmében tehát nemcsak a felperesi fellebbezésben foglaltakról fejtette ki álláspontját, de az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárás során az okirati bizonyítékokból és tanúvallomásokból levont, álláspontja szerint téves és okszerűtlen következtetésekkel kapcsolatban is.

[27] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében arra is kitért, hogy az elsőfokú bíróság bár a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokból és tanúvallomásokból helyesen állapította meg a

tényállást, azokból téves jogi következtetéseket vont le, és okszerűtlenül jutott arra, hogy az írásbeli figyelmeztetés jogellenes.

[28] Álláspontja szerint a másodfokú bíróság megsértette a Pp. 370. § (1) bekezdésében foglalt azon kötelezettségét, hogy a felülbírálati jogkörét az erre irányuló fellebbezési kérelemre és fellebbezési ellenkérelemre tekintettel, azok korláta között gyakorolja, ugyanis az alperes fellebbezési ellenkérelmében foglaltakat nem vizsgálta kimerítően és teljes körűen, így a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem kereteit nem töltötte ki.

[29] Mindkét bíróság megsértette a bizonyítékok mérlegelésének szabályait, ugyanis nem megfelelő következtetésre jutott azokból, ezáltal sérült a Pp. 279. §-a és a Pp. 346. §-a.

[30] Alperes álláspontja szerint a bizonyítékok értékelése során tanú1 tanúvallomása és az alpereshez benyújtott panasza, tanú2 panasza illetve vallomása és tanú3 tanú előadása egyértelműen bizonyítja, hogy a felperes használta a „kis senki” és a „hülye gyerek” kifejezést tanú2 és tanú3 munkatársakra, azonban ezen tanúvallomásokból és okirati bizonyítékokból mindkét eljáró bíróság okszerűtlenül arra a következtetésre jutott, hogy a felperes nem sértette meg együttműködési kötelezettségét, ez pedig téves.

[31] Az anyagi jogszabálysértés körében a felülvizsgálati kérelem az Mt. 52. § (1) bekezdés e) pontjának megsértését panaszolta.

[32] Az alperes álláspontja szerint a Kúria egyértelműen állást foglalt már abban a kérdésben, hogy az együttműködési kötelezettség megsértését jelenti a munkavállaló másik munkavállalóval szemben tanúsított tiszteletlen, emberi méltóságot figyelembe nem vevő magatartása, a másik munkavállalóval szemben bántó, sértő kifejezések használata. A jelen ügyben eljáró bíróságok e gyakorlattól eltérően akként foglaltak állást, hogy a sértő és bántó célzattal használt lekicsinylő kifejezések pusztán azért, mert az elszenvedő munkavállaló azokat megbocsátotta vagy figyelmen kívül hagyta, és annak nem tulajdonított jelentőséget, a munkáltató részéről nem igényelnek intézkedést, mi több, azok tolerálhatóak, és még csak írásbeli figyelmeztetéssel sem lehet kifejezni a rosszallást.

[33] Az eljáró bíróságok a Kúria gyakorlatától eltérően értelmezték az Mt. 52. § (1) bekezdés e) pontját, amikor az együttműködési kötelezettség megsértésének értelmezési körét megszorítóan használták, és a másik munkavállalóval szemben tanúsított tiszteletlen, megalázó magatartást, a lekicsinylő és sértő kifejezések használatát kizárólag akkor tartották az együttműködési kötelezettség megsértésének, ha azt az elszenvedő másik munkavállaló nem bocsátotta meg, és annak jelentőséget tulajdonított. Ez pedig azt jelenti, hogy a munkáltató ellenőrzési és utasítás adási jogkörének olyan új értelmezést adtak, amely a tételes anyagi jogból és a Kúria irányadó gyakorlatából nem olvasható ki.

[34] A jogerős ítélet, illetve az eljáró bíróságok értelmezése olyan mértékben szűkíti a munkáltató mozgásterét egy munkavállalói kötelezettségszegés esetén, amely lehetetlenné teszi azt, hogy egy nem kívánatos munkavállalói magatartás tanúsítása esetén a munkáltató nemtetszésének hangot adjon. A jogegység biztosítása és a joggyakorlat továbbfejlesztése érdekében az alperes álláspontja szerint fontos, hogy a Kúria állást foglaljon abban a kérdésben, miszerint az együttműködési kötelezettség megsértésének minősül-e általában (és nemcsak bizonyos esetekben) a munkavállalónak a másik munkavállalóval szemben tanúsított tiszteletlen, megalázó magatartása, a sértő, bántó, lekicsinylő kifejezések használata függetlenül attól, hogy azt a másik munkavállaló miként értékeli.

[35] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében a felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálat engedélyezése iránti kérelem „elutasítását” kérte az alperes perköltségben való marasztalásával.

[36] Álláspontja szerint az alperes valójában a bíróságok által megállapított tényállást vitatja. Célja a bizonyítási eljárás eredményének Kúria részéről történő felülmérlegelése,

amelyhez jogi lehetőség hiányában színleg hivatkozott a Pp. 409. § (2) bekezdés a) pontjára. Nem jelölt meg azonban olyan jogszabálysértést, amely kapcsán a joggyakorlat egységesítése vagy továbbfejlesztése szükséges lenne.

[37] Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes nem tudta az érdekében fennálló írásbeli figyelmeztetés alapjául szolgáló tényeket bizonyítani, mely okból megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy az írásbeli figyelmeztetés alapjául szolgáló okok nem valósak, az erre alapozott munkáltatói intézkedés nem okszerű, ennél fogva nem jogellenes.

[38] A peres eljárásban a bíróság több tanút is meghallgatott, akik nem támasztották alá a felperes írásbeli figyelmeztetésben foglalt megengedhetetlen vagy megalázó magatartását.

[39] Az írásbeli figyelmeztetés alapjául szolgáló valamennyi feljegyzést cáfolták a tanúk. Meghallgatásuk során arról tettek bizonytságot, hogy felperes a munkáját a alperes szellemiségének megfelelően végezte, ezért a kereset megalapozott, alperes nem tudta bizonyítani a bizonyítási érdekek körébe tartozó tényeket.

[40] Az alperes utalt az Mt. 52. § (1) bekezdés e) pontjára, a Kúria Mfv.10.011/2023. és Mfv.10.418/2017. számú eseti döntésben foglaltakra, valamint az Alkotmánybíróság és az EJEB következetes gyakorlatára a véleménynyilvánítás szabadsága körében. Az alperes által megjelölt tények határozott vitatása mellett a felperes kiemelte, hogy a véleménynyilvánítás szabadságának mint alapjognak érvényesülnie kell. A „stilisztikai megnyilvánulások” alkotmányos védelem alatt állnak, így azok nem eredményezhetik az Mt. 52. § (1) bekezdés e) pontjának megsértését.

A Kúria döntése és jogi indoka

[41] Jelen munkaügyi per nem vagyoni jogi per, így felülvizsgálati kérelem előterjesztése nem volt kizárt. A felülvizsgálati kérelem befogadására vonatkozó engedélyezési eljárás ezért szükségtelen volt (Mfv.10.127/2023.; Mfv.10.045/2020.).

[42] A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

[43] A Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok tekintetében vizsgálhatta a jogerős ítélet jogszabálysértő voltát figyelemmel a Pp. 523. §-ban foglaltakra is.

[44] Az elsőfokú bíróság ítéletének [75] pontjában rögzítette, hogy az írásbeli figyelmeztetés alapjául szolgáló okok nem valósak, az erre alapozott munkáltatói intézkedés nem volt okszerű, ennél fogva jogellenes volt. A felperes a munkaviszonyból származó kötelezettségét nem szegte meg, és nem állapítható meg az Mt. 52. § (1) bekezdés c) pontjának sérelme. Ugyanakkor az ítélet [79] bekezdésében azt rögzítette, hogy a jelen ügyben marasztalási kereset előterjesztésére nem került sor. Így a kereset alapján azt lehetett megállapítani, hogy a felperes nem állította jogviszony megszüntetését, nem vitatta jogviszony fennállását, érvényességét, az írásbeli figyelmeztetés nem érintette a felek közötti jogviszony fennállását, ezért a megállapítási kereset Pp. 172. § (3) bekezdése szerinti feltétele – valamely jog vagy jogviszony fennállásának vagy fenn nem állásának megállapítása – hiányzik.

[45] Az elsőfokú bíróság ítéletét kizárólag a felperes támadta fellebbezéssel, annak [78]-[81] bekezdésének és [86] bekezdésének felülbírálatát kérte, amely a megállapítási keresetre,

illetve a perköltségre vonatkozott. Az alperes sem fellebbezéssel, sem csatlakozó fellebbezéssel nem élt, fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[46] A másodfokú bíróság ítélete [24] bekezdésében a Pp. 370. § (1) bekezdése alapján helyesen rögzítette eljárásának korlátait, és kizárólag azt vizsgálta, hogy a felperes megállapítási keresetet terjesztett-e elő. Arra a következtetésre jutott, hogy ténylegesen marasztalást kért, nevezetesen az írásbeli figyelmeztetés hatályon kívül helyezését. Erre tekintettel változtatta meg az elsőfokú bíróság ítéletét az alperes által kibocsátott írásbeli figyelmeztetést hatályon kívül helyezve.

[47] Alaptalanul állította az alperes ebben a körben a jogszabálysértést. A másodfokú bíróság a fellebbezést bírálhatta el, a fellebbezési ellenkérelem funkciója nem azonos a fellebbezéssel, illetve a csatlakozó fellebbezéssel, amellyel az alperes nem élt. A fellebbezési ellenkérelem ugyanis a fellebbező fél ellenfelének a fellebbezésre adott olyan nyilatkozata, amelyben a fellebbezés teljes vagy részleges alaptalanságára hivatkozik, és azt kéri, hogy a bíróság a fellebbezésnek részben vagy egészben ne adjon helyt. Ez a kérelem – ahogy jelen esetben is történt – nem irányul az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására, hanem csak a fellebbezésben foglaltakat támadja, az abban foglaltakkal kapcsolatos álláspontját rögzíti.

[48] A másodfokú bíróság helyesen, a fellebbezés és az erre adott fellebbezési ellenkérelem keretei között eljárva kizárólag a megállapítási kereset fennálltát vizsgálta, és helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a kereset ténylegesen az alperes marasztalására irányult. Mivel a fellebbezés a tényállást – ehhez kapcsolódóan a felperes terhére rótt magatartások valóságát, világosságát, okszerűségét – nem támadta, azokat a másodfokú bíróság helyesen nem vonta vizsgálódási körébe. Ezáltal a felülvizsgálati kérelemben megjelölt Pp. 369. § (3) bekezdése, illetve a Pp. 370. §-a nem sérült.

[49] Tekintettel arra, hogy a másodfokú bíróság az írásbeli figyelmeztetésben foglalt indokokat, azok jogszerűségét nem vizsgálhatta, így ez a felülvizsgálati eljárás részét sem képezhette. Ebből következően pedig nem volt értékelhető a Pp. 279. §-nak, 346. §-nak, illetve az Mt. 52. §-nak megsértésére való hivatkozás.

[50] A kifejtettekre tekintettel a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján, mivel jogszabálysértés megállapítására nem látott módot.

[51] A pervesztes alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, amelynek összegét a bírósági eljárásban megállapító ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés a) pontja alapján állapított meg.

[52] A pervesztes alperest az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) (5) bekezdése alapján személyes illetékmentesség illeti meg, így a felülvizsgálati eljárás illetéke az állam terhén marad. Annak összegét a Kúria az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. § (3) bekezdés d) pontja és 50. § (1) bekezdése szerint számolta ki a meg nem határozható pertárgyértékre figyelemmel.

[53] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdés szerint alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdés a) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[54] Az ítélet ellen a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja alapján felülvizsgálatnak nincs helye.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. előadó bíró, Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k. bíró, Dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Osztovits András s.k. bíró